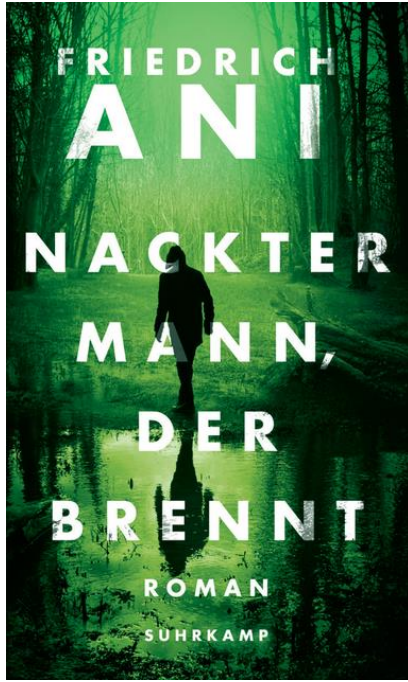

Friedrich Ani

Naked Man Burning

Novel

(Original German title: Nackter Mann, der brennt)

223 pages, Clothbound

Publication date: 08 August 2016

© Suhrkamp Verlag Berlin 2016

Sample translation by Mehmet Tahir Öncü
pp. 9 – 24

*İnanca yakın,
yeryüzüne uzak,
hayatta her daim karanlık bir yıldız.*

I
Duvarın Arkasından El Sallayanlar

Bir kadın durmadan adımı haykırıyordu, ama beni kastetmiyordu.

Ne kadar alçakça.

Onu görmeye fırsatım bile olmadı, çok fazla insan vardı etrafımızda. Herkes birbirine bağıyordu. Başım bile dönmeye başladı. Görmemezlikten gelemiyordum. Başımı her çevirdiğimde annemin yerde yattığını görüyordum, etrafımız sessizleşiyordu.

Hatta Willy bile hiçbir şey söylemiyordu. Kafesinin üzerinde öylece oturuyordu, dikkat çekiyordu ve içi doldurulmuş hayvan gibi hareketsiz bir şekilde kalakalmıştı.

Neredesin? diye bağırdı kadın. Korkudan dudaklarımı sımsıkı birbirine bastırdım. Tek bir kelime söylemekle kendimi ele vermiş ve ölmüş olurdum. Bu yüzden kanepenin arkasından çıkmadım. Televizyon açıktı. Etrafımızdaki insanlar neşeli ve capcanlıydılar. Sadece annem ve etrafındakiler sessiz sakindiler, her şey öylece donakalmıştı.

Bunu kafamdaki ses bana söylüyordu. Yemin ederim, bana “Annen asla geri gelmeyecek.” dedi.

Halbuki orada, dibimde öyle yatmasına rağmen; yanına sürüklenip yanaşabilirdim ve ona dokunabilirdim. Kafamdaki ses “Gidemezsin.” dedi. Kafamı kanepenin arkasına gizledim ve diğer kadının tekrar adımı sayıkladığını duydum. İstemeyerek elimi kanepenin arkasından çıkarıp ona el salladım.

Kanepenin arkasından el salladım; ne kadar da komik bir duruma düşmüştüm.

Çocuk olmam bir özür olarak kabul edilemezdi. Ayağa kalkarak kendimi göstermem ve bir şeyler yapmam gerekiyordu.

Neden hiçbir şey yapamadım?

Kafamdaki ses durmadan bana şu soruyu soruyordu: Neden hiçbir şey yapmadın ve öyle aptalca ve korkakça olup bitenlere seyirci kaldın? Bunun böyle olmadığını söylemek istedim, ama ağzım kapalıydı. Taa derinlerde, içimde bir şeyi anlamıştım: bu ses haklıydı.

Bugün bile çocukken başkasından çok kendimle konuştuğumu biliyorum. Hatta sanırım babamdan çok Willy ile sohbet ederdim. Babam ise benden ve annemden çok müşterileri ile konuşurdu. İşte bizim evdeki durum böyleydi.

O güne kadar: Kanepenin arkasında dizlerimin üzerine çökmüş ve babamın durmadan konuştuğu o güne kadar.

Babam konuşmuyordu, bağıyordu, annem de ona cevap verirken bağıyordu. Onların bu kadar bağırarak konuştuklarını hiç görmemiştim. O akşama dek annemin böyle bir sese sahip olduğunu bilmiyordum. Suskun bir kadındı. Herkes onu öyle bilirdi: Komşular, dükkânlardaki satıcılar ve bizi tanıyan herkes, hatta babam bile ona “suspus” derdi, kardeşi de ona öyle seslenirdi. Annem konuştuğunda bile, ki çok nadiren konuşurdu, çok sessizce konuşurdu. Hatırladığım kadarıyla annemin bu şekilde konuşması hoşuma da gidiyordu.

Ama o günden sonra tüm hatırladıklarımı unuttum. Bir şey söylemesini çok isterdim o gün, hatta bağırmasını bile isterdim, eskisi gibi, avazı çıktığı kadar bağırabilmesini ve tıpkı sevgili Tanrıya el salları gibi bağırırken kollarını da havada sallamasını dilerdim.

Birinin öldüğünün nasıl bir şey olduğunu nereden bilebilirdim ki?

II. *Ölülerin Ziyareti* 1

Ölüler, ölülerin gününe bağlı kalmazlardı. Canları ne zaman isterlerse o zaman gelirlerdi. Tüm gece yanımda kalırlardı, bazen ikili gelirlerdi, ama çoğu kez yalnız gelirlerdi; sanki birbirlerinden haberdar gibiydiler; ya birbirlerinin ne zamanına ne de yerine göz dikmemek için ya da birbirlerine duydukları saygıdan ötürü tek tek gelirlerdi.

Bu tür düşünceler yıllardır Jakob Franck'ın kafasında gidip geliyordu, elbette bunlar için bir açıklama beklemiyordu. Ölülerin hazır bulunuşları onun için yeterli bir açıklamaydı. Düşünceleri sadece onun dikkatini dağıtmaya yarıyordu. Ara sıra bunun bile faydasını görüyordu. Kurulmuş sofrada sessizce oturur ve elleriyle masada küçük hareketler yaparak misafirlerinin gerekçeleri ve niyetleri hakkında sohbet ederdi. Bazen masanın ortasında bulunan tabaktan tereyağlı bir bisküvi alır, başını avuçlarının içine koyar, okuma gözlüğünü takıp çıkardıktan sonra geriye yaslanıp dikkatli bir şekilde sanki tüm ileri süren iddiaları akıl süzgecinden geçirip onaylarcasına başını sallardı.

Elbette ne kadar aykırı hareket ettiğinin farkındaydı. Ancak bunca yıldır geçmişine ait bu hayaletlerle kendini komik duruma düşürmeden ne şekilde yüzleşeceği konusunda bir yöntem geliştirememişti. Tıpkı korkusunu bastırmak için türkü söyleyen çocuklar gibi başıyla küçük oyunlar yapardı.

Emekli olduktan sonra az da olsa bu misafirler tarafından rahatsız edilmemeyi umuyordu.

Ancak bugün, yani emekli olduktan iki ay sonra, geriye dönüp baktığında bu beklentilerinin ne kadar anlamsız olduğunu fark ediyordu.

Ölüler onun günlük hayatının vazgeçilmez çalışanlarıydı. Artık 11. şubede cinayet soruşturma ekibinde yer almaması ya da son zamanlarda boşanmış ve ilişkisi bulunmayan bekar bir ev adamı olarak kendi kendine konuşmalarını kısmen de olsa kontrol altında tutma çabasına girmesi fark etmezdi. Ölüler için mevkisi önem arz etmezdi. Geçmişte yüksek mertebeye terfi ettiğinde onların dünyasına karışacağına zaten karar vermişti ve o dünyadan hiç kimse sağ salim ve kâbuslar görmeden ayrılamazdı. Bunun böyle olacağını Jakob Franck önceden de biliyordu, en azından öyle olduğunu farz ederdi. Ancak bugüne dek o zamanlar vermiş olduğu karardan pişman değildi.

Sadece her seferinde hayalet görmüşçesine korkmamayı arzu ederdi.

Otuz iki yaşındaki kadın kendini Budapeşte'ye giden trenin önüne atmıştı. Yerdeki kan izi kırk metreydi. Sol eli rayların diğer tarafına fırlamıştı. Eli, olay yeri inceleme ekibinden biri bulmuştu ve başkomisere gelmesi için el sallamıştı.

Bu el sallamayı Jakob Franck haftalarca aklından silememişti.

Olay yeri inceleme ekibindeki arkadaşının elini kaldırıp ona el salladığını her gördüğünde acaba o genç kadının da trenin önüne düşmeden birkaç saniye önce elini kaldırırken trenin elini birden kaparak nasıl da yabancı ve anlamsız bir şeye dönüştürüp diğer vücut parçalarından uzağa attığı düşüncesi ona işkence gibi ızdırap veriyordu. Yüzü tanınmayacak hâldeydi.

Tam bir gün ve bir gece boyunca bu kadın isimsiz olarak kayıtlarda durdu, daha sonra annesi polise kayıp ihbarı bildirerek bir fotoğrafını verdi. Franck kayıp bir şahıs diye düşündü ve olup bitenler için utanıyordu. Soruşturmacıların öğrendikleri bilgilerle genç kadının yaşam öyküsü hakkında yeterli ayrıntılar

tespit edilemiyordu. Annesi ile yapılan konuşma çok tutuk ilerliyordu. Ara sıra elli iki yaşındaki bu kadını uyuşukluktan koparmak için Franck sesini yükseltme gereği duyuyordu. En azından içinde arzuladığı kaçma girişiminden birkaç dakika uzaklaştırmak istiyordu. Tahminlerine göre Lore Balan kızının öldüğü olay yeriyle ilgili pek bir şey bilmek istemiyordu. İntihar edebilme ihtimalini düşünmek bile istemiyordu. Artık ömrünün sonuna dek herkesin ona katil damgasını vuracağını kafasında kuruyordu.

Doğru değil mi? dedi ve yanına gelmesini buyuran bir misafir gibi Franck'a yaklaştığı her seferinde bu soruyu tekrarlıyordu. Ancak polis memuru tüm söylenenlere bugün bile Ekim ayının son gününde itiraz ediyordu. Duvara karşı konuşuyordu , tıpkı o gün gibi.

Paulus Landwehr de oradaydı. Kanaması durmuştu, hiç kanaması olmamıştı sanki. Her zamanki gibi gri beyaz ve üzerinde rengarenk boya lekeleri bulunan tulumu ve yeşil yıpranmış kazağıyla gelip şnaps isterdi, hatta varsa vişne şnapsi. Soruşturmayı yürütenler Landwehr çiftinin evinde on bir dolu ve on dokuz boş vişne suyu şişesi tespit etmişlerdi. Mutfakta ve koridorda bira kasaları bulunuyordu. Yatak odasında kanlı yatağın altında üç tane yarı dolu yumurta likörü şişesi yuvarlanıyordu. Paulus Landwehr eşinin kafatasını yarmıştı ve daha sonra dokuz bıçak darbesiyle intihar etmişti. Kan izi mutfaktan başlayıp koridordan Landwehr'in düşüp bayıldığı salona kadar uzanıyordu. Komşuları çığlık seslerini duyduktan sonra polisi aramışlardı. Franck olay yerine ulaştığında boya ustası hâlen yaşıyordu ve sanki soruşturmayı yürüten memuru tanımışçasına elini tuttu ve ona şunları fısıldadı: Kadın tamamen haklıydı. Landwehr yolda öldü.

Kadın tamamen haklıydı, dedi Franck Lore Balan'a. Franck odasındaki balkon kapısını açtı ve döndüğünde arınmış umuduyla soğuk, nemli havayı içine çekti. Şu iki şahıs hâlen orada oturuyordu. Franck'ın duyamadığı derin bir konuya dalmışlardı. Franck'ın kafasında sadece cümlelerin yankısı duyuluyordu. O hâlde masaya doğru eğilerek tabaktan tereyağlı bir bisküviyi dişleri el verdiği kadar sesli bir şekilde çiğneyip yutarken de ağzını şapırdattı. İkinci bir bisküvi alarak bu işlemi altı defa daha yaptı.

Daha sonra sandalyeye oturup gözlerini kapatarak düşünceleriyle kimsenin bulunmadığı şehir parkında bir gezintiye çıktı. Ayakkabılarının altındaki çakıl taşları gıcırdıyordu. Rüzgâr dallar ve yapraklarla adeta bir şarkı besteliyordu. Eski soruşturma memurunu tadını çıkardığı bir güven kuşağı sarmalamıştı. Tam keyfini çıkaracaktı ki birden telefonu çaldı ve mesleğin getirdiği bir tepki ile yerinden fırladı ve koridora koştu.

Koridora giderken iki misafirinin hâlen masada oturup oturmadığını tespit etmek için dönüp arkasına bakma gereksinimi duymadı bile. Lore Balan-boşanmış, İbis Hotel'de mutfakta yardımcı eleman olarak çalışıyordu ve depresyondan kurtulamayıp veda mektubunda son eylemi ve tüm hayatı için af dilemiş bir kızın annesiydi. Yirmi dokuz yıl Pia Landwehr ile evli olan Paulus Landwehr eskiden çok rağbet gören bir esnaftı. Paulus Landwehr komşu ve akrabalarının ifadelerine göre durmadan karısından para istemesine rağmen tek bir metelik vermeyen karısı gibi alkolikti.

Koridorda Franck onun şunları söylediğini duydu: Tamamen haklısınız, kızcağınız bunu yapmamalıydı.

Ani bir hamleyle Franck ahizeyi kısıkırak yakaladı ve kulağına götürdü.

"Franck."

“Winther.”

Ardından bir sessizlik çöktü. Daha sonra arayan şahıs telefonu kapattı. Dakikalarca Franck elinde ahizeyle antrede kaldı. Sanki bir zil sesini bekleyen ve asla gelmeyecek bir misafirine kapısını açacak bakışlarla salon kapısına doğru baktı.

Üçüncü kez adını söylemeden önce kapıdaki adam “Dün için özür dilerim.” dedi. “Önemi yok.” Franck elini uzattı. İki adam tek kelime söylemeden birbirlerine baktılar ve gözlerinde bir çaresizlik belirdi.

Dün telefon bir saat sonra tekrar çaldı. Her ne kadar alışkanlığı olmasa da Franck telesekreterini devreye sokmayı düşünüyordu,. Evde olduğunda görüşme yapmaktan kaçınmazdı. Bunu da polislik mesleğinin ona vermiş olduğu titizliğine borçluydu. Tıpkı son noktasına kadar okunaklı el yazısı gibi. Telefonun diğer ucunda sadece tek bir sözcük telafuz etmesine ve Franck ile son konuşmasını yirmi yıl önce yapmasına rağmen sesini hemen tanıdığı o adam vardı.

Ahizeyi sağ elinde tutarak bakışlarını kapıya doğru yöneltip hiç yerinden kımıldamadı, sonra adamın adı da aklına geldi. Winther adını algıladığı anda bu isim ile ilgili olup bitenleri hatırlayan eski komiser birden etrafını bir sessizliğin kapladığını, sırtında geçmişin hayaletlerini ve havada uzatılmış telefonun “tuut” tonunu farketti. Salona döndüğünde bundan sonra bu üç misafirini hep ağırlayacağını düşündü.

Daha sonra telefonu kapattı ve telefon tekrar çalmadığı için şaşkınlık içinde geri döndü. Bir saat sonra telefon tekrar çaldı.

Mutfağa gitti, bir bardak bira içtikten sonra gazeteyi ne okuduğuna hiç konsantre olmadan şöyle bir karıştırdı ve yirmi yıl önce şehrin doğusunda bulunan mütevazı evde söz konusu gecede o kadınla olan karşılaşmasını hatırladı.

Winther, diye düşündü, Winther.

Kadının adı aklına artık gelmiyordu. Kadının adını hatırlayamaması onu o kadar sinirlendirmişti ki, eski kartonları karıştırmaya başladı. Giderek sinirlendiği için kendini, bir anda giderek artan bir kendini suçlama hissi ile bağınazca düşüncelere dalma girdabının içinde buluvermişti. Tıpkı panik atak geçiriyormuş gibi ayağa kalktı koridora koştu ve eğer o anda telefon çalmasaydı ve onun bir anda durmasına sebep olmasaydı yan odada yere yığılıp kalacaktı.

Nefes nefese ahizeyi kaldırırken telefonun diğer ucundaki adam korkudan neredeyse telefonu kapatıyordu.

“Bu taraftan” dedi Franck. Franck eğilerek yürüyen adamı salona götürdü. Misafirini yüzü pencereye bakacak, sırtını koridora dönük ve hayaletlerin ancak kendilerinin bildiği bir nedenden asla oturmadıkları masanın dar kısmına oturttu. Misafirine bir bardak kahve ikram etti ve kurabiye dolu tabağı uzattı. Ludwig Winther tabaktan bir kurabiye aldı ve fark edilmeyen titrek eliyle kahve fincanının tabağının kenarına koydu. Oturduktan hemen sonra şeker ve sütü bol bol kullanan Franck’ın aksine şekeri ve sütü istemedi.

Franck masanın uzun tarafında karısının boşandıktan sonra ona armağan ettiği orman motifli resmin karşısında oturuyordu. Karısı ona bu “had safhada” olarak değerlendirildiği resmi, onun deyimiyle “parmağının ucuyla öpücük göndererek” bırakmıştı. Franck bu yağlı boya tablosunu bit pazarından almıştı. Franck bu

resmi “daha iyi bir saatin başlangıcı” olarak açıklamıştı. Marion bu açıklamayı ne anladı ne de anlamak istiyordu. Böylece tablo Marion’un evden ayrılmasına dek Franck’ın odasında kaldı. Tablo, Marion’un üzerinde, tıpkı hüzünlü renklerle boyanmış ve boğucu gölgelerle bezenmiş bu resim kadar ürkütücü etki bırakan soruşturma dosyalarının fotokopileriyle doldurulmuş dolabın hemen yanında yer alıyordu. Bu resmi gören birinin nasıl da “daha iyi” bir hâle bürüneceği Marion için hep bir sırdı. Ve bir daha asla o tablo hakkında konuşmadılar.

Bilhassa simsiyah kahvesine bakarken geçirdiği sessizlikten sonra “bu tablo” dedi Ludwig Winther “bana hitap ediyor”.

Franck’ta adamın resim hakkında daha yoğun konuşacağı izlenimi oluşmasına rağmen sabırlı bir şekilde onu dinliyordu. “İçeri girer girmez bu resmin tam size uyduğunu düşündüm. Söylememe izin verirsiniz, tam sizi anlatıyor. Buna vakit ayırdığınız için teşekkür ederim.”

Franck ellerini üst üste kucağına koyarak dikkatli bir şekilde orada oturuyordu, sanki isteğine aykırı olarak şubede sorgu yapıyormuş gibiydi. Hatta çizgisiz not defterini ve tükenmez kalem tabağının yanında hazırlamıştı. Gözlerini kısmıştı ve siyah takım elbiseli adamın ellerine konsantre olmuştu. Bunca yıllık deneyimleri ona ne sözcüklere, ne el kol hareketlerine ne de özellikle sessizliğe güvenmemeyi öğretmişti ve abartılı güler yüzlü bir karşılaşmayı zaten önemsemezdi. Komiser olarak karşılaştığı on kişiden beşi çaresizce örülü yalanlarla onu kandırmaya çalışıyordu; iki kişi yalanlarını çıplak gerçekler olarak düzenlerdi; birisi çeşitli saçmalıklar anlatırdı, birisi suçluydu, yalan söylemek için geçici olarak yetkiliydi ve sadece on kişiden birinin bildiğini, gerçekten neler yaşandığını anlatırdı. Kişisel istatistikleri Franck’ı hiç yanıltmamıştı, hiçbir olay bu rakamların yanlışlığını kanıtlamamıştı.

Birkaç saniye içinde fark etmeden görevi başında bir memur kılığına girmişti.

Duruşu sonraki saatlerde de değişmedi. Ara sıra not defterine isteyerek veya istemeyerek bir kelime veya bir cümle yazdığını, dinlediği sürece başını salladığını, gözlerini ayırmadığını ve böylece karşısında oturan kişiyi başka beyanlara cesaretlendirdiğini fark etmedi bile.

Winther gerçekten kendini cesaretlendirilmiş hissediyordu. Ev sahibinin hiç beklemediği samimi yakınlığının tadını çıkarıyordu. Dış kapının önünde belirsizlik ve sıkıntıdan derin bir nefes almıştı ve zile basma cesaretini bulana kadar birkaç dakikaya ihtiyaç duymuştu. Zillerdeki otomatik konuşma tesisatında cızırtı seslerini duyup ses sisteminin çalma sesi gelince adını söyleyememişti.

Eve girdiğinden beri tıpkı Franck gibi o günün sabahından, yani ölümlerin gününden o da sanki farklı biri, “daha iyi” biri olmuştu.

“Keşke orada ve yakınlarında olabilseydim, şimdi sizin yanınızda olduğum gibi. İnsanın elini uzatıp birini tutabilmesi. Esther’i. Kimse o küçük kızı tutamadı. Küçük demek yanlış olurdu, aslında on yedi yaşındaydı. Bazen evimde dolaşıyorum ve on yedi sayısını kafamdan atamıyorum. On yedi, on yedi diye beynimin içinde yankılanıyor. Kafamdaki seslerin bitmesi için pencerenin önüne geçip bahçede bir şeylerin oluşmasını umuyorum.

Ama o sokakta zaten asla bir şey olmazdı. Eğer polis sadece Ellinger Sokağı’nda sürekli dolaşsaydı başka işi olmazdı. On yedi, on yedi. Daha sonra en fazla iki şişe bira içerim. Aslında birayı sevmem, en son ne zaman sarhoş olduğumu da hatırlamıyorum. O zamanlarda, şu karanlık zamanlarda, tabi ki her gün sarhoştum. Sanki her şey çok uzun bir zaman önce olmuş gibi. Bu başka bir şeydi,

hayatım mahvolmuştu ve insanın hayatı mahvolunca kendisi de tükeniyor, bu bir doğa kanunudur. İnsan biraz şanslıysa ve hayatı tekrar normale dönerse ve insanı tekrar kucaklarsa şişeleri kendisinden saklama ihtiyacı kalmaz, öyle değil mi? Polis olarak bunları bilirsiniz, insanları tanırırsınız, bize bir bakış atarsınız ve: anında çözersiniz. Şu daima bir şeyden kaçmak insanı hasta ve kızgın eder.

Şuraya astığınız resim gerçekten güzel bir tablo, içimi ısıtıyor. Sık sık ormanda yürüyüş yaptığımdan değil, ne işim var ki ormanda, sadece bazen yolumu kaybediyorum, aslına bakılırsa çok sık yolumu kaybediyorum.

Sürekli olmak istemediğim yere koşuyorum. Ama şu an sizin yanınıza bilinçli geldim ve beni kabul etmeniz benim için büyük bir şeref. Eski hikâyeleri dinlemekten başka işinizin de olduğunu bilirim.

Beni reddetseydiniz ölürdüm. Lütfen! dün için çok üzgün olduğumu söylemek istiyorum. Öylece telefonu yüzünüze kapattığım için. Bu yapılmaz ve ben de şu ana dek hiç böyle bir şey yapmadım, size bunun sözünü veriyorum.

Siz: Franck! deyince korktum ve ahize elimden düştü, bana inanmalısınız, lütfen. Kim buna inanır ki? Yetişkin bir adamın elinden ahizenin düşmesi! Daha sonra kendime o kadar çok kızdım ki, duvarı yumrukladım, insan böyle bir şeye inanır mı? Yumrukladım. Şu elimin üzerindeki sıyrık izlerini görebiliyor musunuz? Bakın hepsi daha taptaze ve utanç verici. Eskiden sevgili Tanrımıza veya İsa'ya hakaret ederdim.

Burada olamama izin verdiği için teşekkür ederim.

Birazdan da konuşmayı bırakacağım. Birinizin karşımda oturup sizin yaptığınız gibi beni dinlemesi çok nadiren karşılaştığım bir şey. Birçoğu ilgileniyormuş gibi yaparak karşımda oturur, ama aslında hiçbiri ilgilenmez ben bile. Orada olmam gerekirse neredeydim? Salzburg'da. Salzburg, orası neresi? Hiçlikler diyarı. Tren istasyonunda indiğimde nasıl soğuk bir rüzgârın estiğini hatırlıyorum. Yakında hatta bu akşam bile kar yağabileceğini düşündüm. Ne zaman olduğunu hatırlıyor musunuz? On dört Şubat'tı.

On dört Şubat günü takvimlerimde yoktur, her yılbaşında koparıp atarım. Sadece duvar takviminden değil, hiç kaydedeceğim randuvum olmamasına rağmen satın aldığım ajandamdan bile o sayfayı koparıyorum. Eskiden beri arkasında Avrupa haritası ve uzaklık cetveli bulunan küçük ajandalar alırdım. Belli bir şehre gitmek isteyen birinin ne kadar süre yollarda olacağını bilmesi için, örneğin Amsterdam'a veya Madrid'e veya Budapeşte'ye. Rengarenk haritalarda bulunan ülkeleri minnacık yazılarıyla ve etrafındaki mavi deniziyle incelemek ve okumak oldukça keyif vericidir. Çocuk gibi saatlerce vakit geçirirdim, ama çocuk olarak bir ülkenin ne demek olduğunu ve evden oraya uzaklığı ve diğer tüm bağlamları insan bilmez. İnsan öylece bakar ve şunu düşünür: Koskoca dünya buymuş. Ama sadece basılı bir kâğıt. Hayır, bu kadar çocukça değilim ben artık. Sadece o sayfayı koparıyorum, başka türlü düşünemiyorum. O sayfanın oradan çıkması lazım, ajanda ancak o şekilde hafifliyor. Öyle değil mi?

Evet, on dört Şubat'ta Salzburg'daydım, çünkü şirketimiz bizi eğitim seminerine göndermişti. Satış stratejileri, müşteriler ile psikolojik ilişkiler, farklı giysi parçaları hakkında tartışmalı durumlar gibi konular hakkında eğitim aldık. On bir kişiydik: toplantı salonunda oturuyordum ve köpek gibi üşüyordum, halbuki salon sıcaktı, herkes ceketini çıkarıyordu ve kadınlar bluzlarının en üst düğmesini açmışlardı ve tüm erkekler oraya bakıyordu, ben hariç. İçimden bir titreme geldi ve hasta olup ilaca ihtiyaç duyacağımı düşündüm.

Tanrının işareti gibi. O zamanlar öyle olduğunu düşünüyordum. Kızımın terkedilmiş odasına döndükten sonra.

O artık orada değildi. O kız, ayrıntılı incelenmek üzere adli tıp kurumuna götürülmüştü. Karımın elini tutarak onu orada ziyarete gittim. Merhaba Esther diye seslendim ona: işte o gün, ondan sonraki gün ve bundan sonraki tüm günlerde ne kadar aptalca ve utanç verici bir duruma düşmüştüm. Sevgili Tanrım dedim, beni bir kez olsun duy ve onun tekrar nefes almasını sağla. Kızımızın odasının önünde “Orada, cennette biraz olsun nefes vardır”, diye sesli bir şekilde bağırdım. Aklımda böyle şeyler vardı işte ve aklıma gelen her şeyi telaffuz ettim. Eşim Doris mutfak masasında ağlıyordu, ben ağlamadım. Çok daha sonra ağladım, ama bunun şimdi herhangi bir önemi yok.

Bizim hiçbir şeyden haberimiz yoktu ki. İlk Sandra yüzümüze Esther’in kendisine bir şey yapacağını söyledi. Yalan! Tanrım. Düşünsene salonumuzda duruyor ve bize böyle bir şey söylüyor. Adli tıp kurumundan döndükten birkaç saat sonra. Eşim hemen inanmış olsa da, ben inanmadım. Düşünebiliyor musunuz Komiser Bey, Doris Sandra’yı ciddiye aldı. Eşimi asla affedemedim, ne o zaman ne de ondan sonra. Sözümona kızımızın bir iç sıkıntısı varmış ve bu yüzden intihar etmiş. Konuşmayı bitirdim ve odaya geri döndüm ve sevgili Tanrıya kızım Esther’e nefes vermesi için dua ettim.

Bunu size itiraf ediyorum, çünkü beni dinlediğinizi ve bana inandığınızı görebiliyorum. Sizin dışınızda başka hiç kimseye itiraf etmedim bunları.

Şu an altmış dört yaşındayım ve o zamanlar kırk dört yaşındaydım, yani deneyimli bir kişiydim, tanınmış bir giyim şirketinde görevliydim ve Ramersdorf’ta güzel bahçeli, küçük bir evim vardı. Öyle bir adam odada dizlerinin üstüne çöküp: ‘Sevgili Tanrım, kızıma nefes ver’ demez. Duvarlar onunla alay eder; bu çocukça hareketlerden sakınmadım. Yüzde yüz emindim, kızımız intihar etmemiştir.

Daha sonra polis memuru, sizin meslektaşınız yanımıza geldi ve adli tıp uzmanının bunun şüpheli bir ölüm vakaası olma ihtimalinin, yani dış etkenlerin olabileceğini söyledi.

Böyle bir ifadenin kullanılması benim için yeniydi, ama söylenene anında inandım ve söyleneni anında idrak ettim. Yabancı etkenler. Bunun üzerine eşime bağırdım, siyah kravatlı, koyu ceketli ve iyi giyimli memurun varlığı benim eşime bağırma engel olamadı, çünkü o bunu haketmişti. Çünkü Sandra’nın tüm söylediklerine inandığı için, çünkü Salzburg’ta oteldeyken o değil de polis beni aradığı için. Gruptaki diğer tüm arkadaşlarımın cep telefonu vardı, benim ise henüz yoktu, ancak bu bir neden değildi, eşim isteseydi bana ulaşabilirdi. İstemiyordu işte. Daha sonra bana, beni arayabilecek durumda olmadığını söyledi, onun hiçbir söylediğine inanmıyorum.

Yabancı etken, birisinin orada olduğu ve ipi getirdiği anlamına geliyor. İpi kızımızın boynuna bağladı. Bad Dürkheimer Caddesi’nde üzerindeki parkın ağacına astı. Adli tıp uzmanının söylediklerine rağmen cinayet masası böyle bir ihtimalin olmadığını belirtti.

Kızımın tüm öğrenci arkadaşlarını sorguladıklarına ve tüm izleri incelediklerine ve tüm yollara başvurdıklarına dair yemin ettiler. Öyle değil miydi? Hiçbir şahit, hiçbir kanıt olay yerinde bulunamamıştı.

Kızımın bir iç sıkıntısı yoktu, o bir katilin kurbanı oldu. Ve o katili eninde sonunda siz bulmalısınız, Bay Franck, bunun için dizlerimin üstünde size yalvarıyorum.”